

křesťanských církví, uznávajících učení zjevené, že obsahuje plno chyb a nesmyslů a nehodí se pro současný život. Vytýká tedy bibli vady, aby ji sesměšnil a zlehčil, a tím uvedl v posměch na bibli založené učení křesťanských církví, státem uznaných. Ad b) první soud zjistil, že se obžalovaný posmíval bibli a tím učení státem uznaných církví v ě d o m ě, a své přesvědčení v tom směru náležitě odůvodnil. Tímto skutkovým zjištěním, jemuž zmateční stížnost není s to vytknouti některou z vad čís. 5 Šu 281 tr. ř., jest zrušovací soud vázán (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Pouhým popíráním subjektivní viny a brojením proti přesvědčení soudu v tom směru v rozsudku obsaženému neprovádí stěžovatel věcněprávního zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. dle zákona. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1708.

Četnictvo jest samostatným oddílem československé armády ve smyslu článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1924, Zm II 56/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 6. listopadu 1923, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem Šu 488 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem namítá zmateční stížnost obžalovaného s hlediska zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že právně mylným jest názor nalézacího soudu, že četnictvo považovati jest za samostatný oddíl armády republiky Československé. Poukazuje-li na odůvodnění této námítky na to, že zákon o četnictvu ze dne 14. dubna 1920, čís. 299 sb. z. a n. označuje četnictvo za orgán státní politické správy, jež v příčině vykonávání bezpečnostní služby jest podřízeno politickým úřadům, v příčině výcviku atd. četnickým důstojníkům, v obojím směru však podléhá v poslední stolici ministerstvu vnitra (§ 2 zákona), že resortním ministerstvem četnictva jest tedy ministerstvo vnitra (§ 3 zákona), že politický úřad prvé stolice jest představeným úřadem pro četnictvo, v jeho obvodu službu konající (§ 7 zákona) a že v Šu 8 jest výslovně určeno, že ostatním úřadům civilním a vojenským četnictvo není podřízeno, přehlíží celou řadu ustanovení zákona, jež jasně nasvědčují tomu, že názor stížnosti jest pochybeným. Již § 1 praví, že četnictvo republiky Československé jest vojensky organisovaným sborem strážným. Podle Šu 6 přichází v případě válečného stavu část četnictva dohodou mezi ministerstvem vnitra a ministerstvem národní obrany k polní službě bezpečnostní určená, pod přímé velení vojska. Za účelem výcviku v polní službě povolávají se již v míru podle Šu 5 příslušníci četnictva k vojenským cvičením a podléhají po dobu cvičení vojenským zákonům a předpisům. Dle Šu

12 podléhá četnictvo vojenským trestním zákonům a soudům a platí pro ně vojenský služební řád. Četník, službu konající, má dle §u 13 zákonem stanovená práva strážce civilní i vojenské a jest ho podle §u 174 vojenského trestního zákona považovati za stráž vojenskou ve smyslu čtvrté hlavní části vojenského trestního zákona. Podle §u 21 jsou konečně příslušníci četnictva, pokud se týče vzájemného poměru mezi četnictvem a vojskem na roveň postaveni osobám vojenským. Mohlo by se snad namítati, že podle §u 1 zákona četnictvo jest určeno jen k tomu, aby udržovalo v celém území republiky veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost. Ale námitka ta pozbývá významu vzhledem na shora uvedená ustanovení §u 5 a 6 zákona, ze kterých plyne, že četnictvo jest určeno též k vykonávání služby polní. Již vzhledem k těmto předpisům bylo by četnictvo pokládati za samostatný oddíl armády, to jest branné moci. Veškeré pochybnosti však odstraňuje úvaha, že podle §u 1 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. branná moc jest povolána k tomu, by hájila trvání, celistvost a svobodu republiky Československé proti nepřítelům z e v n ě j š í m, jakož i spolupůsobila při udržování pořádku a bezpečnosti uvnitř státu, že obě úlohy jsou také povinností četnictva, jak zřejmo z ustanovení §u 1 zákona o četnictvu a z ustanovení §u 4 tohoto zákona, jenž ukládá ministerstvu vnitra, by v dohodě s ministerstvem národní obrany zabezpečilo vše, čím četnictvo k odvrácení vnějšího nebezpečí pro stát může přispěti. Okolnost, že četnictvo v příčině vykonávání služby bezpečnostní jest podřízeno politickým úřadům státním, má vzhledem k tomu pro řešení otázky, stížností nadhozené jen význam podřadný. Právem tedy nalézací soud, zjistiv, že závadný výrok týká se mužstva četnické stanice v L., dne 17. prosince 1922 službu konajícího, pokládal mužstvo to za samostatný oddíl armády.

Čís. 1709.

Ublížením na cti ve smyslu §u 99 (98 b) tr. zák. jest každé snížení vážnosti, které kdo požívá ve společenských kruzích, pro něho rozhodných.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1924, Zm II 133/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 24. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 99 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Ublížením na cti podle §ů 98 a 99 tr. zák. dlužno rozuměti snížení vážnosti, které někdo požívá ve společenských kruzích, pro něho rozhodných. Hrozil-li v tomto případě obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, 12 členům obecního výboru v O. ze msty bezdůvodným a zlomyslným udáním u úřadů a napadením v novinách pro domnělé nečestné a nedovolené jednání, právně uznal první soud, že splnění této pohrůžky by mělo pro napadené za následek újmu na dobré pověsti a vážnosti